

İslamiyet'in Üvey Evlatları: Kürtler

6 Şubat 2014 [İktibas](#) 1 Comment

Mehmet Akar

Araştırmacı – yazar **İbrahim Sediyanı**, **Taraf Gazetesi**'nde yayınlanan makalesinde **Türkiye Diyaneti** hakkında şöyle demektedir: “**Diyanet İşleri Başkanlığı**'na göre, yeryüzünde ne 'Kürt' diye bir kavim yaşıyor, ne 'Kürtçe' diye bir dil konuşuluyor, ne de 'Kürdistan' diye bir coğrafya var.”

Sediyanı, **Diyanet** hakkındaki bu kanaatini aşağıda anlatacağım olaya bağlamaktadır:

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın **Türkiye Diyanet Vakfı** bünyesinde araştırma faaliyetleri gösteren **İslamî Araştırmalar Merkezi**'ne, kısa adı **İSAM**, bir ansiklopedi hazırlaması görevi verilir. 1983 yılında çalışmalarına başlayan kurul, **30 yıl** emek verdikten sonra, **44 ciltlik** hayli hacimli bir ansiklopedi hazırlar. Başbakan Sayın **Recep Tayyip Erdoğan**'ın da dâvet edildiği **Haliç Kongre Merkezi**'ndeki bir toplantıda, hazırlanan çalışmanın tanıtımı törenle yapılır.

Gel gör ki, koskoca bu 44 ciltlik dev ansiklopedide “Kürt”, “Kürtçe” ve “Kürdistan” kelimelerine rastlanmaz. “**Arap**” var, “**Fars**” var, “**Türk**” var ama “**Kürt**” yok!.. “**Türkçe**” var, “**Arapça**” var, “**Farsça**” var ama “**Kürtçe**” yok!... Aynı ansiklopedide “**Türkiye**” var, “**Doğu Türkistan**” var ama “**Kürdistan**” yok!..

44 ciltlik dev ansiklopedinin hiçbir yerinde “**Kürtler**”, “**Kürtçe**”, “**Kürdistan**” kelimeleri geçmiyor.

Yazar **İbrahim Sediyanî** makalesinde, “**Demek ki Diyanet İşleri Başkanlığı’na göre, yeryüzünde ne ‘Kürt’ diye bir kavim yaşıyor, ne ‘Kürtçe’ diye bir dil konuşuluyor, ne de ‘Kürdistan’ diye bir coğrafya var...**” diyor.

Bu açıklamadan sonra şunu sorma hakkımız yok mu: **Diyanet İşleri Başkanlığı’nın** ve ansiklopediyi hazırlayan bilim kurulunun “**Kürt, Kürtçe, Kürdistan**” kelimelerini bilmemiş olmalarını, bu sözcüklerden habersiz olabileceklerine inanmamızı kim iddiâ edebilir?

Bilerek, kasten yer vermediklerine eminiz. Değilse bir açıklama getirmelerini bekleme hakkımız yok mu?

Diyanet’in 44 ciltlik dev ansiklopedide bir cümle ile de olsa “**Kürt, Kürtçe, Kürdistan**” kelimelerinden bahsetmemiş olmalarını onların cehaletine bağlamak saflık olur. Zirâ Kürtler’in Araplar’dan sonra İslamiyet’i ilk kabul eden bir halk olduğunu bilmemeleri de mümkün değil.

Bu ırkçılık ve şovenist bakış değilse, bir komedidir, öyle diyelim.

İlim adına yola çıkan bir heyetin ya da dînî bir kurumun bu tavrını ilimle, tarihle, akılla izah etmeyi vicdan sahiplerine bırakıyorum. Bu noktadan sonra bu kuruma ve bu kurula şöyle deme hakkımız yok mu:

“**Lekum dînukum weliye dîn.**” (*Sizin dîniniz size, bizim dînimiz bize.*)

Sayın **İbrahim Sediyanî**, Cumhuriyet’in ilk yıllarında gelişen bir başka olaya dikkat çekmektedir. Bilindiği üzere 1934 yılında **İran Şâhı Rıza Pehlevî**, Türkiye’yi ziyaret etmişti. **Atatürk** ile **Rıza Pehlevî** arasında geçen sohbeti, **Atatürk’ün**, devletin dîne bakışı hakkındaki görüşünü de **Sediyanî** şöyle anlatır:

“Rıza Şâh ve Atatürk, Ankara’da bir buçuk saatlik bir görüşme yaparlar. Görüşme esnasında Rıza Şâh, okullarda dîn derslerini kaldırdığını, camileri kendi hallerine terkettiğini ve Cuma namazını da yasakladığını gururla anlatınca, Atatürk’ten ‘Yanlış yapmışsın; iktidarını tehlikeye atmışsın’ cevabını alır. Atatürk Rıza Şâh’a şunları söyler: ‘Biz daha akıllıca davrandık. Camileri kendi kontrolümüz altına aldık, imamlarını bile biz atıyoruz. Cuma’yı yasaklamak yerine kendimiz kıldırıyoruz. Okullarda dîn derslerini kaldırmak yerine bu dersleri kendimiz veriyoruz. Böylece herşey yolunda sanılıp halktan tepki almıyoruz, hem de dîni istediğimiz kalıba sokup topluma öyle sunuyoruz. Nasıl bir dîn istiyorsak öyle bir dîn öğretiyoruz.’

İran’a geri döndüğünde Rıza Şâh, hemen ‘Türkiye modeli’ni uygulamaya koyulur. Qum Yüksek Dînî İlmîyye Medresesi’ni dağıtarak medreseleri ‘devlet kontrolündeki okullar’ haline getirmek amacıyla, ulemânın ‘devletçe düzenlenen resmî imtihanlara’ girmesi gerektiği yolunda emir verir.”

Şâh’ın İran toplumuna uymayan bu uygulaması, çalıştığı yeni dînî kurumlaşma 1979 yılına kadar gelebildi. Aynı sancıları Türkiye’de de izlemek mümkündür. İslam’ı doğal mecrasından çıkararak, resmî ideolojinin kontrolüne alarak yapılan düzenlemelerin süreç içerisinde ters teptiği, Türkiye toplumunda yarattığı derin çatlak ile toplumu nasıl sarstığı, iyiden iyiye görülmeye başlandı.

Sayın Sediyanı, **Diyanet İşleri Başkanlığı**’nın kurulduğu 3 Mart 1934 tarihinden bu güne kadar izlediği dîn politikasına yönelik olarak özetle şöyle demektedir:

“İslamî tüm değerlere savaş açan, ülkedeki binlerce medreseyi kapattıran, onbinlerce âlimi darağacında sallandıran, ırkçı – şovenist temeller üzerine bina ettiği sistemin gereği olarak, bu topraklar üzerinde yaşayan – başta Kürtler olmak üzere – ‘Türk olmayan’ tüm kavmî unsurların kimliğini ve hatta varlığını inkâr eden bir rejimin mirası olan Diyanet İşleri Başkanlığı,

kurulduğu 3 Mart 1924 tarihinden beri bu ırkçı, tek tipçi ve gayr-i İslamî politikalara ‘dînî destek’ sunmuş, sunmaya devam etmektedir.”

ADİYAMAN’DA BUGÜN GAZETESİ

6 ŞUBAT 2014